

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 27 april 1995 *

I mål T-12/93,

Comité central d'entreprise de la société anonyme Vittel, personalföreträdande institution som omfattas av del IV i den franska code du travail, med huvudkontor i Vittel (Frankrike),

Comité d'établissement de Pierval, personalföreträdande institution som omfattas av ovannämnda lagstiftning, med huvudkontor i Vittel,

och

Fédération générale agroalimentaire, fackförening, medlem i Confédération française démocratique du travail, med huvudkontor i Paris,

företrädna av advokaterna François Nativi, Hélène Rousseau och Françoise Bienayme-Galaz, Paris, biträdda av advokat Aloyse May, Luxemburg, med delgivningsadress i Luxemburg hos den sistnämnde, 31, Grand-rue,

sökande,

* Rättegångsspråk: franska.

med stöd av

Comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources, personalföreträdande institution som omfattas av del IV i den franska code du travail, med huvudkontor i Paris,

Comité d'établissement de la Source Perrier, personalföreträdande institution som omfattas av ovannämnda lagstiftning,

Syndicat CGT (Confédération générale du travail) de la Source Perrier, fackförening som omfattas av ovannämnda lagstiftning,

Comité de groupe Perrier, personalföreträdande institution som omfattas av ovannämnda lagstiftning,

med huvudkontor i Vergèze (Frankrike),

företrädna av advokat Jean Méloux, Montpellier, under det skriftliga förfarandet, och av advokat Alain Ottan, Montpellier, under det muntliga förfarandet, båda med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Guy Thomas, 77, boulevard Grande-Duchesse Charlotte,

intervenienter,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Francisco Enrique González Díaz, vid rättstjänsten, och Géraud de Bergues, nationell tjänsteman med tillfälligt uppdrag vid kommissionen, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Georgios Kremlis, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 92/553/EEG av den 22 juli 1992 angående ett förfarande med stöd av rådets förordning (EEG) nr 4064/89 (ärende nr IV/M.190 — Nestlé/Perrier, EGT nr L 356, s. 1),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av B. Vesterdorf, ordförande, samt D.P.M. Barrington, A. Saggio, H. Kirschner och A. Kalogeropoulos, domare,

justitiesekreterare: H. Jung,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 7 oktober 1994,

följande

II - 1252

Dom

Bakgrund och förfarande

- 1 I enlighet med artikel 4.1 i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989 om kontroll av företagskoncentrationer (EGT nr L 395, s. 1, nedan kallad "förordning nr 4064/89") anmälde Nestlé SA (nedan kallat "Nestlé") den 25 februari 1992 till kommissionen ett offentligt bud om övertagande (offre publique d'achat, nedan kallat "OPA") avseende aktierna i Source Perrier SA (nedan kallat "Perrier"). Detta OPA hade den 20 januari 1992 lagts fram av Demilac SA (nedan kallat "Demilac"), som är ett för Nestlé och Banque Indosuez gemensamt dotterbolag. Om detta OPA blev godkänt förband sig Nestlé och Demilac att sälja ett av Perriers dotterbolag, bolaget Volvic, till koncernen BSN.
- 2 Efter att ha granskat anmälan beslutade kommissionen den 25 mars 1992 att med tillämpning av artikel 6.1 c i förordning nr 4064/89 inleda ett förfarande med motiveringen att den anmälda koncentrationen gav anledning till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den gemensamma marknaden. Enligt kommissionens uppfattning riskerade koncentrationen att medföra en dominerande ställning antingen för enheten Perrier-Nestlé ensam eller för Perrier-Nestlé och BSN tillsammans.
- 3 Den 25 maj 1992 fick Nestlé och BSN yttra sig inför kommissionen i egenskap av "berörda parter".
- 4 Med anledning av de åtaganden som Nestlé gjort antog kommissionen den 22 juli 1992 beslutet 92/553/EEG angående ett förfarande enligt förordning nr 4064/89 (ärende nr IV/M.190 — Nestlé/Perrier, EGT nr L 356, s. 1, nedan kallat "beslutet"), där man förklarade koncentrationen förenlig med den gemensamma

marknaden. En förutsättning för att förklara koncentrationen förenlig med den gemensamma marknaden var enligt beslutet att Nestlé skulle uppfylla samtliga villkor och skyldigheter för köpet som de åtagit sig (se det etthundrettiosjätte övervägandet och artikel 1 i beslutet). Dessa villkor och skyldigheter, som har som syfte att underlätta för en livskraftig konkurrent som har tillgång till adekvata resurser för att inträda på den franska marknaden för buteljerat vatten, att effektivt konkurrera med Nestlé och BSN, kan sammanfattas enligt följande:

- Nestlé skall till denna konkurrent sälja varumärkena och källorna Vichy, Thonon, Pierval, Saint-Yorre och ett visst antal andra lokala källor.
- Valet av förvärvare, vilken skall ha tillgång till tillräckliga finansiella resurser och tillräcklig know-how inom området för drycker eller matvaror av märkeskvalitet, skall underställas kommissionen för samtycke.
- Nestlé får inte till en yrkessammanslutning eller till en enhet som skulle kunna göra uppgiften tillgänglig för andra konkurrenter tillhandahålla någon uppgift som inte är minst ett år gammal beträffande sina försäljningsvolymmer, så länge den snäva oligopolistiska strukturen består på den franska marknaden för buteljerat vatten.
- Nestlé skall separat förvalta de samlade tillgångar och intressen som man förvärvat från Perrier, så länge som den ovannämnda försäljningen av varumärken och källor inte verkställts.
- Nestlé får under den ovan åsyftade tidsperioden inte företa någon som helst strukturell förändring inom Perrier, utan föregående tillstånd från kommissionen.
- Nestlé får inte till en kommersiell enhet inom sin grupp vidarebefordra kommersiella eller industriella upplysningar eller äganderätter som man erhåller från Perrier om de är av för företaget hemlig eller intern beskaffenhet.

- Nestlé får inte sälja Volvic till BSN förrän de varumärken och källor som uppräknats ovan har försålts.

- Nestlé får under en tid av tio år inte, direkt eller indirekt, återköpa de varumärken och källor som man är tvungen att sälja, och skall under en tid av fem år räknat från dagen för beslutet informera kommissionen om ett eventuellt förvärv av vilken som helst enhet på den franska marknaden för buteljerat vatten om dess andel av marknaden överstiger fem procent.

- 5 Källan Pierval, som Nestlé enligt beslutet skall överlåta, drivs av en av verksamheterna inom Vittel SA (nedan kallad "Vittel"), nämligen verksamheten i Pierval, som sysselsätter 119 löntagare. Enligt sökandenas uppgifter blev Vittel år 1992 ett dotterbolag i Nestlé-gruppen.

- 6 Genom en talan som ingavs till förstainstansrätten den 3 februari 1993 begärde comité central d'entreprise de Vittel SA (nedan kallad "CCE Vittel"), comité d'établissement de Pierval (nedan kallad "CE Pierval") och Fédération générale agroalimentaire-CFDT (nedan kallad "FGA-CFDT") med stöd av artikel 173 i EG-fördraget att beslutet skulle ogiltigförklaras "eftersom detta beslut föreskriver inkorrekta och överflödiga villkor gentemot Nestlé för att koncentrationsåtgärden Nestlé-Perrier skall godkännas som förenlig med den gemensamma marknaden", i synnerhet eftersom de omfattar "att Vittel SA skall överlåta en hel verksamhetsgren, bestående av fabriken Pierval".

- 7 I en särskild ansökan som registrerades vid förstainstansrättens kansli den 2 mars 1993 ansökte sökandena även om ett interimistiskt beslut i syfte att med stöd av artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget i första hand erhålla ett anstånd med verkställighet av beslutet och, i andra hand, ett uppskjutande av beslutet tills saken slutligen avgjorts, i den del där beslutet fordrar att Pierval överläts. Genom beslut av

den 2 april 1993 förelade förstainstansrättens ordförande kommissionen att, så snart den hade tillgång till relevanta fakta, underrätta förstainstansrätten om att samtliga villkor som hör till den i beslutet föreskrivna överlåtelsen av tillgångar blivit uppfyllda och, framför allt, om att hindren mot överlåtelsen av exploateringsrättigheterna beträffande källorna Vichy och Thonon undanröjts. I samma beslut beslutade ordföranden att vilandeförklara verkställandet av kommissionens beslut såvitt avser överlåtelsen av verksamheten i Pierval, till dess att domstolen kan uttala sig beträffande ansökningarna om anstånd mot bakgrund av de upplysningar som kommissionen kommer att vidarebefordra (CCE Vittel och CE Pierval mot kommissionen, T-12/93 R, Rec. s. II-49). Efter att de ovannämnda upplysningarna inkommit den 14 juni 1993 ogillades de ovan åsyftade ansökningarna om interimistiska åtgärder genom beslut av förstainstansrättens ordförande den 6 juli 1993. Beslutet om rättegångskostnaderna skulle anstå (T-12/93 R, Rec. s. II-785).

- 8 Genom ansökan som ingavs till förstainstansrättens kansli den 14 juni 1993 ansökte comité central d'entreprise de la Société générale des grandes sources (nedan kallad "CCE Perrier"), comité d'établissement de la Source Perrier i Vergèze (Frankrike, nedan kallad "CE Perrier"), syndicat CGT de la Source Perrier (nedan kallad "CGT Perrier") och Comité de groupe Perrier (nedan kallad "CG Perrier") om att få intervensera i målet till stöd för sökandenas talan. Denna ansökan beviljades av förstainstansrätten genom beslut av den 16 december 1993.
- 9 Intervenienterna framlade sina grunder och argument till stöd för sin talan den 14 mars 1994. Eftersom sökandena inte yttrade sig beträffande interventionsskrivelsen inom den fastställda tidsfristen avslutades det skriftliga förfarandet med svarandens ingivande av yttrande den 27 april 1994.
- 10 Efter referentens rapport beslutade förstainstansrätten (andra avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för rättegångens beredning. Det muntliga förfarandet ägde rum den 7 oktober 1994.

Parternas yrkanden

11 Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

- förelägga kommissionen att förete samtliga de handlingar som legat till grund för dess beslut,
- uttala att den föreliggande talan syftar till en ogiltigförklaring av detta beslut eftersom det ålägger Nestlé villkor för att koncentrationsåtgärden Nestlé-Perrier skall förklaras som förenlig med den gemensamma marknaden, vilka innebär att Vittel skall överlåta fabriken Pierval, medan kommissionen helt enkelt borde ha fattat ett villkorslöst beslut om att koncentrationsåtgärden är förenlig med den gemensamma marknaden,
- följaktligen, med fullständig rättsverkan ogiltigförklara det ifrågasatta beslutet.

12 Svaranden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogilla talan,
- solidariskt förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

13 Intervenienterna yrkar att förstainstansrätten skall

- bifalla sökandenas talan syftande till en ogiltigförklaring av beslutet,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna för den föreliggande interventionen.

Talans upptagande till prövning

Sammanfattande redogörelse för parternas framställning

- 14 Samtidigt som kommissionen har inlett diskussionen i sak har man åberopat att den föreliggande talan inte kan tas upp till prövning. Kommissionen har inledningsvis gjort gällande att frågan om en talan kan upptas till prövning inte bara beror på om båda de villkor som uttalas i artikel 173 i fördraget är uppfyllda, vilka kräver att sökandena skall vara direkt och personligen berörda av den ifrågasatta åtgärden, utan också på att ett intresse att föra talan påvisas (se domstolens domar av den 31 mars 1977, *Exportation des sucres* mot kommissionen, 88/76, Rec. s. 709, och av den 10 juli 1986, *DEFI* mot kommissionen, 282/85, Rec. s. 2469). I nu aktuellt fall har kommissionen ansett att sökandena inte har visat ett sådant intresse, med hänsyn till det huvudsakliga syftet med förordning nr 4064/89, vilket är att bevara och utveckla en effektiv konkurrens inom den gemensamma marknaden. Kommissionen har förvisso vitsordat att dess bedömning av en koncentrationsåtgärds effekter på konkurrensen måste falla inom den allmänna ramen för förverkligandet av de grundläggande mål som anges i artikel 2 i fördraget, däri inbegripet det stärkande av gemenskapens ekonomiska och sociala samhörighet som avses i artikel 130a i fördraget, vilket erinras om i det trettonde övervägandet i förordning nr 4064/89. Likväl uppställer det sistnämnda övervägandet inte som krav att kommissionen utför en detaljerad analys av en koncentrations följder för anställningssituationen inom ett givet företag, utan att den beaktar dess förutsebara effekter på anställningssituationen inom hela gemenskapen eller en del av denna. Enligt kommissionen har alltså de erkända arbetstagarrepresentanterna ett sådant skyddsvärt intresse endast om de kan visa, åtminstone prima facie, att en koncentrationsåtgärd som godkänts av kommissionen är av beskaffenhet att på beskrivet sätt kränka de sociala ändamål som åsyftas i artikel 2 i EG-fördraget.
- 15 Kommissionen har påstått att sökandena inte är behöriga att föra talan i den mån som de inte uppfyller de två villkor för att talan skall kunna upptas till prövning som uppräknas i ovan angivna artikel 173 i fördraget. För det första har kommissionen bestritt att sökandena skulle vara personligen berörda av beslutet. Kommissionen har i det avseendet erinrat om att tredje personer uppfyller detta villkor

endast under förutsättning att det ifrågavarande beslutet drabbar dem på grund av vissa egenskaper som är speciella för dem eller på grund av ett faktiskt förhållande som är betecknande för dem i förhållande till varje annan person och som i och med det särskiljer dem på ett sätt som är jämförbart med situationen för beslutsmottagaren. Kommissionen har härav dragit slutsatsen att de berörda andra personer som inte gav sig till känna under det administrativa förfarandet inte är behöriga att föra talan mot det beslut som fattades vid utgången av detta förfarande. Kommissionen har hävdad att domstolen såväl i frågor om konkurrens som om statligt stöd, dumpning och subventioner har tillerkänt de andra personer talerätt som förfogar över processuella garantier, just i syfte att göra det möjligt att kontrollera att dessa processuella rättigheter respekteras (se domar av den 25 oktober 1977, Metro mot kommissionen, 26/76, Rec. s. 1875, av den 4 oktober 1983, Fediol mot kommissionen, 191/82, Rec. s. 2913, och av den 28 januari 1986, Cofaz m. fl. mot kommissionen, 169/84, Rec. s. 391). Att medge talerätt för en sökande som inte önskat göra gällande sina processuella rättigheter skulle alltså leda till att man instiftade ett alternativ till det förfarande som förutses av gemenskapsföreskrifterna, i detta fall av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89.

- 16 I nu aktuellt fall har kommissionen inte kunna vitsorda sökandenas argument om att de blivit informerade om överlåtelsen av verksamheten i Pierval på ett sent stadium och att de på grund av detta inte har kunnat göra gällande möjligheten att få yttra sig med stöd av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89. Kommissionen har gjort gällande att denna sena information inte kan tillskrivas kommissionen, eftersom förordning nr 4064/89 inte föreskriver någon sådan skyldighet för kommissionen. Denna försening beror antingen på en försummelse från de ansvariga inom Nestlé eller på att den franska lagstiftningen är otillräckligt anpassad. Förseningen skall följaktligen inte kunna rättfärdiga att talan tas upp till prövning, eftersom domstolen i så fall inte längre skulle kontrollera om kommissionen har beaktat de processuella rättigheter som garanteras tredje män av de gemenskapsrättsliga föreskrifterna.
- 17 Dessutom har kommissionen i sin svarsinlägga bestritt att FGA-CFDT är en erkänd arbetstagarrepresentant i Vittel, enligt artikel 18.4 i förordning 4064/89. Det skulle framför allt vara nödvändigt att den nationella lagstiftningen tillerkänner löntagarepresentanterna, som vill göra gällande bestämmelserna i den omnämnda artikeln, uppgiften att företräda hela personalens intressen och inte bara sina egna medlemmars. I sin duplik har kommissionen noterat att sökandena i sin replik har påstått att de fackliga organisationerna med stöd av den franska arbetslagstiftningen har till uppgift att försvara yrkesgruppens kollektiva intressen. Kommissionen har

understrukit att även om det tillkommer förstainstansrätten att besvara frågan om tolkningen av det gemenskapsrättsliga begreppet ”erkända arbetstagarrepresentanter”, så ger tillämpningen av detta begrepp i varje medlemsstat upphov till en bedömning beträffande den roll som tillerkänns fackföreningarna enligt den nationella rätten.

- 18 För det andra har kommissionen bestritt att sökandena skulle vara direkt berörda av den ifrågasatta rättsakten. Kommissionen har inledningsvis ansett att sökandena för första gången i sin replik åberopar sina egna intressen, vilka skulle vara direkt berörda av det omtvistade beslutet. Denna påstått nya grund borde sålunda förklaras som o tillåten med stöd av artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler. Kommissionen har ansett att sökandena i alla händelser inte skall kunna göra gällande sina egna intressen, vilka skiljer sig från de kollektiva intressena hos de löntagare som de har i uppdrag att företräda, förutom att de processuella garantier som föreskrivs i artikel 18.4 i förordning nr 4064/89 skall beaktas.
- 19 Kommissionen har vidare hävdad att de möjliga uppsägningar inom Vittels centrala avdelningar som sökandena påstått skulle följa på grund av överlåtelsen av Pierval inte skulle kunna vara en direkt följd av beslutet. I det avseendet stadgar artikel 4.1 i rådets direktiv 77/187/EEG av den 14 februari 1977 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om skydd för arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter (EGT nr L 61, s. 26, nedan kallat ”direktiv 77/187”), att överlåtelsen av ett företag skall inte i sig utgöra skäl för uppsägning från överlåtarens eller förvärvarens sida.
- 20 Vad beträffar det påstådda ifrågasättandet av de förmåner som Piervals löntagare åtnjuter med stöd av det lokala kollektivavtal som är gällande inom Vittel, har kommissionen anmärkt att vid en företagsöverlåtelse fortsätter varje kollektivavtal eller kollektiv överenskommelse enligt artikel L. 132—8 i den franska code du travail att gälla inom detta företag under ett års tid eller till dess att en ny överens-

kommelse har börjat gälla. Om inget avtal ingås under det år som följer på överlåtelsen, behåller löntagarna de individuella förmåner som de förvärvat med tillämpning av den tidigare överenskommelsen.

- 21 Sökandena har å sin sida hävdad att den invändning om rättegångshinder som kommissionen har framfört saknar grund. De har bestritt att deras talan kan förklaras som otillåten med motiveringen att de inte påvisar ett intresse att föra talan. De har inledningsvis hävdad att artikel 173 i fördraget inte kräver ett intresse att föra talan för att en talan skall kunna tas upp till prövning. De har vidare anmärkt att deras intresse att föra talan hur som helst inte kan betvivlas. De har i synnerhet åberopat att företagskommittéerna i Frankrike har en viktig skyddsfunktion beträffande företaget i löntagarnas intresse och förfogar för detta ändamål över en verklig makt att kontrollera och intervensera i företagets ekonomiska, finansiella och kommersiella aktiviteter. Under dessa omständigheter skulle det strida både mot EG-fördraget, vilket i artikel 130a syftar till en förstärkning av det ekonomiska och sociala samarbetet inom gemenskapen, och mot principen om god rättskipning, att göra en "diskriminering" vad beträffar möjligheten att föra talan vid gemenskapernas domstolar mellan, å ena sidan, de kommersiella bolagen och, å andra sidan, de juridiska personer som har i uppdrag att försvara arbetstagarnas intressen, oavsett om det handlar om fackföreningar eller företagskommittéer.
- 22 Vad beträffar de villkor för att en talan skall kunna tas upp till prövning som framställs i artikel 173 i fördraget, har sökandena ansett att det i nu föreliggande fall finns "en presumtion med stöd av lag och domstolens rättspraxis för att talan är tillåten". De har för det första gjort gällande att de är personligen berörda av det beslut som fattats inom ramen för förordning nr 4064/89, eftersom denna förordning skyddar arbetstagarnas kollektiva intressen i de berörda företagen. Till att börja med fastställer artikel 18.4 i den nämnda förordningen de erkända arbetstagarrepresentanternas rätt att på egen begäran få yttra sig under det administrativa förfarandet. När en förordning medger tredje män processuella rättigheter under det administrativa förfarandet, har dessa emellertid enligt en väl etablerad rättspraxis tillgång till ett rättsmedel, avsett att skydda deras legitima intressen (se de ovan nämnda domarna *Metro mot kommissionen*, *Fediol mot kommissionen* och *Cofaz m. fl. mot kommissionen*).

- 23 I det avseendet har sökandena preciserat att det gemenskapsrättsliga begreppet om erkända arbetstagarrepresentanter i ett företag inte bara avser de representanter som valts av arbetstagarna, utan också, såsom kommissionen vitsordat, varje organisation vars lagliga uppgift är att företräda företagets hela personals intressen och inte bara sina egna medlemmars. Så är fallet med FGA-CFDT, vars representativitet erkänns på nationell nivå. Detta fackförbund har sålunda rätt att försvara samtliga löntagare inom verksamhetsgrenen för jordbrukslivsmedel, till vilken Vittel hör. Med stöd av artikel L. 411-11 i den franska code du travail kan FGA-CFDT, liksom varje fackförening, inför samtliga domstolar utöva samtliga de rättigheter som förbehålls målsäganden angående de omständigheter som direkt eller indirekt kränker det kollektiva intresset inom den yrkesgrupp som föreningen representerar.
- 24 För övrigt har sökandena bestritt att man kan anse att de erkända arbetstagarrepresentanterna inte är personligen berörda av det slutliga beslutet när de inte begär att få yttra sig inför kommissionen under det administrativa förfarandet. Möjligheten att föra talan vid gemenskapens domstolar kan inte göras villkorlig av att man utövar den möjlighet att få yttra sig som finns enligt förordning nr 4064/89, med rätt att frånta de personer som är direkt och personligen berörda av ett beslut rätten att föra talan om de inte utnyttjat denna möjlighet, vilket skulle strida mot artikel 173 i fördraget. I praktiken skulle kommissionens förslag leda till att alla personer som skulle kunna bli berörda av ett beslut tvingades begära att få yttra sig under det administrativa förfarandet, i det enda syftet att förbehålla sig möjligheten att vid behov kunna framställa en talan om ogiltigförklaring.
- 25 Hur som helst skulle sökandena i det föreliggande fallet inte haft möjlighet att utöva sina processuella rättigheter med stöd av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89. De informerades inte av sin arbetsgivare om överlåtelsen av ett visst antal källor, däribland Pierval, förrän efter det att beslutet fattats, vilket antecknats i punkt 24 i det ovan nämnda beslutet av förstainstansrättens ordförande av den 2 april 1993.

- 26 Vidare har sökandena understrukit att skyldigheten att beakta arbetstagarnas rättigheter inom ramen för förordning nr 4064/89 bekräftas av det trettioförsta övervägandet i denna förordning, där det uttalas att den "påverkar på inget sätt arbetstagarnas kollektiva rättigheter som är erkända av de berörda företagen". I nu aktuellt fall är de löntagarföreträdande institutionerna inom Vittel personligen berörda i ännu högre grad, eftersom ett av villkoren som föreskrivs i beslutet för att koncentrationsåtgärden skall förklaras vara förenlig med den gemensamma marknaden består i att en hel verksamhetsgren inom Vittel, nämligen verksamheten i Pierval, skall överlåtas. Denna överlåtelse framtvingar en konstlad delning av ett förutvarande löntagarkollektiv och påverkar de rättigheter som det nämnda kollektivet hade erhållit. Beslutet drabbar sålunda de erkända arbetstagarrepresentanterna inom Vittel på grund av deras speciella egenskaper och på grund av den faktiska situation som individualiserar dem på ett liknande sätt som beträffande företaget Vittel, som är ett av de företag som berörs av beslutet, på samma sätt som beslutsmottagaren, Nestlé.
- 27 För det andra har sökandena hävdatt att beslutet berör dem direkt. De har gjort gällande att den överlåtelse av en del av företaget som det nämnda beslutet föreskriver kränker såväl de egna rättigheter som de tilldelats i egenskap av erkända arbetstagarrepresentanter som löntagarnas rättigheter.
- 28 I sin replik har sökandena huvudsakligen utvecklat argumentet att beslutet direkt och oundvikligen berör deras egna intressen. Dels skulle beslutet "hota företagets ekonomiska, industriella, tekniska och finansiella struktur genom den skyldighet som ålagts Vittel att överlåta sin verksamhet i Pierval, oberoende av konsekvenserna för arbetskollektivet och löntagarnas rättigheter". Dels skulle det medföra "upplösningen av de personalföreträdande organ som är sökande, genom att comité d'établissement de Pierval försvinner från Vittel och, till följd av detta, att den centrala företagskommittén (comité central d'entreprise) förlorar representanterna från denna verksamhet i Pierval, vilket får till följd att denna kommittés juridiska natur förändras till företagskommitté (comité d'entreprise)". Beslutet kränker sålunda de rättigheter som den franska lagstiftningen tillerkänner den centrala företagskommittén (comité central d'entreprise). Vad beträffar FGA-CFDT, som

med god marginal är den största fackföreningen inom Vittel, berörs denna direkt av beslutet vid utövandet av sin representation inom detta bolag, i den mån som bolagets överlåtelse av verksamheten i Pierval, i enlighet med artikel L. 122-2 i den franska code du travail, medför en överföring av personal som är bunden dit.

- 29 Sökandena har hävdat att beslutet direkt kränker rättigheter för löntagarna inom Vittel och Pierval, vilka drabbas av de juridiska effekterna av den överlåtelse av verksamhetsgrenen som beslutet föreskriver. Verksamheten i Pierval representerar en betydande andel av Vittels tillgångar och "den lagliga motsvarigheten till anställningsgarantin". Enligt beslutet kan emellertid förvärvaren godkännas på grundval enbart av kriterier som sammanhänger med konkurrensutvecklingen. Dessutom skulle löntagarna förlora arbeten efter nedskärningsåtgärder som skulle följa på koncentrationen. För övrigt skulle löntagarna vid Pierval bli direkt berörda av förlusten av de kollektiva förmåner som beviljats inom företaget Vittel. Vad beträffar bevisningen av sådana direkta skador hänvisar sökandena uttryckligen till sin begäran om interimistiskt beslut och till de handlingar som framlagts vid förhandlingarna inom ramen för det interimistiska förfarandet.
- 30 Med stöd av samtliga dessa överväganden anser sig sökandena i egenskap av erkända arbetstagarrepresentanter behöriga att föra talan vid förstainstansrätten, för att bevaka det skydd av löntagarnas kollektiva rättigheter som garanteras genom förordning nr 4064/89. Sökandena har i det avseendet preciserat att även om löntagarrepresentanterna enligt fransk rätt kan väcka talan i händelse av en inkorrekt företagsöverlåtelse, så kan de likväl inte inför de nationella domstolarna bestrida verkställandet av ett av kommissionens beslut, vars riktighet endast gemenskapernas domstolar kan kontrollera.
- 31 Intervenienterna har stött samtliga de grunder för att talan kan tas upp till prövning som sökandena åberopat. De har erinrat om att artikel 173 i fördraget öppnar ett rättsmedel mot en institutions beslut, för varje person som direkt och personligen berörs av detta beslut. Inom ramen för förordning nr 4064/89 grundar det

uttryckliga omnämmandet av vissa "privilegerade" personer bland de tredje män som påvisar ett berättigat intresse en verklig presumtion för att en talan som väckts av dessa tredje män mot det nämnda beslutet kan tas upp till prövning. Den omständigheten att förordning nr 4064/89 inte föreskriver något förfarande för klagomål liksom att de ovan åsyftade andra personerna inte deltagit i förfarandet inför kommissionen är i det avseendet utan betydelse. Intervenienterna har hävdad att domstolen, i den rättspraxis som kommissionen har åberopat, har ansett att påvisandet av ett berättigat intresse och det faktiska deltagandet i det administrativa förfarandet är alternativa villkor för att en talan skall kunna tas upp till prövning och inte kumulativa.

32 I det avseendet har intervenienterna anmärkt att om artikel 15.1 i kommissionens förordning nr (EEG) nr 2367/90 av den 25 juli 1990 om underrättelser, tidsfrister och förhör enligt förordning nr 4064/89 (EGT nr L 219, s. 5) tillerkänner vissa personer rätten att på egen begäran få yttra sig, så tillåter samma artikel i punkt 3 i alla händelser att kommissionen på eget initiativ inhämtar synpunkter från vilken annan person som helst. I nu föreliggande fall har kommissionen emellertid inte ansett det nödvändigt att låta de erkända arbetstagarrepresentanterna få yttra sig.

33 Vad närmare bestämt avser beslutets direkta påverkan på sökandenas juridiska situation, har intervenienterna anmärkt att dessa med rätta åberopat en "blandad skada", såväl i förhållande till deras egen ställning som juridisk person som till deras lagliga uppgift att försvara arbetstagarnas kollektiva rättigheter. De har i det avseendet hävdad att ett beslut som påverkar anställningsnivån eller anställningsförhållandena nödvändigtvis kränker de erkända arbetstagarrepresentanternas egna rättigheter och vice versa. Sökandenas åberopande av sådana egna rättigheter i repliken kan följaktligen inte utgöra en ny grund.

34 I sak har intervenienterna understrukt att sökandena är direkt berörda av beslutet eftersom detta föreskriver att verksamheten i Pierval skall överlätas, vilket påverkar

dels anställningsnivån och anställningsvillkoren för personalen vid Pierval, dels de erkända arbetstagarrepresentanternas egna rättigheter inom de berörda företagen. De sistnämnda borde ha informerats om åtgärden "i behörig tid" i enlighet med de nationella föreskrifterna och direktiv 77/187. Kommissionen bevakade emellertid inte denna information och underlät avsiktligt att tillfråga de erkända arbetstagarrepresentanterna vid det berörda företaget om den sociala situationen, vilket innebär att den inte beaktade bestämmelserna i fördraget (artiklarna 2, 117, 118, 118a och 118b), i gemenskapens stadga av den 9 december 1989, i europeiska sociala stadgan av den 18 oktober 1961 och i direktiv 77/187 sammantagna. Sökandena berörs för övrigt ekonomiskt genom den återverkan som överlåtelsen av Pierval skulle få på deras verksamhetsbudget och på den sociala budgeten. Slutligen minskar löntagarrepresentationen inom CCE Vittel till följd av den omnämnda överlåtelsen.

Förstainstansrättens bedömning

- 35 Enligt artikel 173 i fördraget kan en fysisk eller juridisk person endast föra talan mot ett beslut som är riktat till en annan person om beslutet rör honom direkt och personligen. Eftersom det ifrågasatta beslutet är riktat till Nestlé, finns det anledning att kontrollera om sökandena direkt och personligen berörs av detta.
- 36 I det avseendet räcker det inte att en åtgärd skulle kunna inverka på sökandenas juridiska situation för att de skall anses som direkt och personligen berörda av den. Vad i första hand beträffar det villkor för upptagande till prövning som avser individualiseringen av sökandena krävs dessutom, enligt en väl etablerad rättspraxis, att det ifrågasatta beslutet drabbar dem på grund av vissa egenskaper som är speciella för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till varje annan person och som individualiserar dem på ett sådant sätt som kan jämföras med en beslutsmottagare (se domstolens domar av den 15 juli 1963, Plaumann mot kommissionen, 25/62, Rec. s. 197, 223, och av den 10 december 1969, Eridania

m. fl. mot kommissionen, 10/68 och 18/68, Rec. s. 459, punkt 7, liksom förstainstansrättens dom av den 28 oktober 1993, Zunis Holding m. fl. mot kommissionen, T-83/92, Rec. s. II-1169, punkterna 34 och 36).

- 37 I det föreliggande fallet bör man följaktligen kontrollera om det ifrågasatta beslutet drabbar sökandena på grund av vissa egenskaper som är speciella för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till varje annan person och som individualiserar dem på ett sätt som kan jämföras med en beslutsmottagare.
- 38 Vid denna prövning kan inledningsvis påpekas att det företräde som enligt förordning nr 4064/89 givits inrättandet av ett system med fri konkurrens i vissa fall, inom ramen för bedömningen av en koncentrationsåtgärds förenlighet med den gemensamma marknaden, kan förenas med att man även beaktar denna åtgärds sociala verkningar, när dessa är av karaktär att kränka de sociala ändamål som anges i artikel 2 i fördraget. Kommissionen kan på detta sätt föranledas att kontrollera om koncentrationsåtgärden skulle kunna få några återverkningar, även indirekta, på löntagarnas situation i de berörda företagen, av beskaffenhet att påverka anställningsnivån eller anställningsvillkoren inom gemenskapen eller en betydande andel av denna.
- 39 Artikel 2.1 b i förordning nr 4064/89 föreskriver att kommissionen skall göra en bedömning beträffande andra aspekter av den berörda koncentrationsåtgärden än rent konkurrensmässiga, en bedömning som vid behov kan ta upp överväganden av social natur, vilket bekräftas i det trettonde övervägandet till denna förordning, vilket uttalar att "kommissionen vid sin bedömning (skall) ta fasta på förverkligandet av de grundläggande mål som anges i fördragets artikel 2, däri inbegripet stärkandet av gemenskapens ekonomiska och sociala samhörighet enligt artikel 130a". Den uttryckliga fastställelsen i förordningens artikel 18.4, där den princip konkretiseras som uttalas i det nittonde övervägandet, av rätten för de berörda företagen

arbetstagarrepresentanter att på begäran få yttra sig, visar inom denna juridiska ramen vilja som finns att säkra ett beaktande av de omnämnda arbetstagarrepresentanternas kollektiva intressen under det administrativa förfarandet.

- 40 Med tanke på syftet med förordning nr 4064/89 anser förstainstansrätten under dessa förhållanden att situationen för löntagarna i de företag som är föremål för koncentrationsåtgärden i vissa fall kan beaktas av kommissionen när denna fattar sitt beslut. Det är av denna anledning som förordningen utpekar företagens erkända arbetstagarrepresentanter, vilka utgör en slutet och klart avgränsad kategori när beslutet fattas, genom att uttryckligen och särskilt ge dem rätten att yttra sig under det administrativa förfarandet. Dessa organisationer, som har till uppgift att försvara de kollektiva intressena hos de löntagare som de representerar, påvisar i själva verket ett berättigat intresse i jämförelse med de överväganden av social natur som vid behov skulle kunna beaktas av kommissionen inom ramen för dess bedömning av koncentrationsåtgärdens förenlighet med gemenskapsrätten.
- 41 Under dessa omständigheter och med hänsyn till syftet med förordning nr 4064/89 är det med rätta som sökandena gör gällande att det uttryckliga utpekandet av de erkända arbetstagarrepresentanterna i de företag som berörs av koncentrationsåtgärden bland de tredje män som påvisar ett berättigat intresse av att få yttra sig inför kommissionen, är tillräckligt för att särskilja dem i förhållande till varje annan person, utan att man för bedömningen av om talan kan tas upp till prövning behöver fastställa om denna koncentrationsåtgärd, åtminstone prima facie, är av sådan art att den kan kränka de sociala ändamål som åsyftas i fördraget, vilket svarandinstitutionen vidhållit. Den sistnämnda frågan ingår i själva sakprövningen.
- 42 Därav följer att de erkända arbetstagarrepresentanterna i de företag som berörs av en koncentrationsåtgärd, i princip, bör anses som personligen berörda av kommissionens beslut beträffande denna åtgärds förenlighet med den gemensamma marknaden.

- 43 I det nu föreliggande fallet har kommissionen inte bestritt att två av sökandena, nämligen CCE Vittel och CE Pierval, är erkända arbetstagarrepresentanter i de berörda företagen, i den mening som avses i artikel 18.4 i ovannämnda förordning nr 4064/89.
- 44 Under dessa omständigheter och eftersom det gäller en och samma talan finns det inte anledning att pröva talerätten för den tredje sökanden, FGA-CFDT. Som domstolen avgjorde i sin dom av den 24 mars 1993, CIRFS m. fl. mot kommissionen (C-313/90, Rec. s. I-1125, punkt 31), så räcker det att minst en av sökandena uppfyller de villkor som anges i artikel 173 i fördraget för att talan skall vara tillåten.
- 45 I alla händelser ankommer det på medlemsstaterna att definiera de organisationer som är behöriga att företräda löntagarnas kollektiva intressen, och att bestämma deras rättigheter och förmåner, med reservation för ingripande genom harmoniseringsåtgärder (se till exempel rådets direktiv 94/45/EG av den 22 september 1994 om inrättandet av en europeisk företagskommitté eller av ett förfarande inom företag av gemenskapsdimension och grupper av företag av gemenskapsdimension för att informera och samråda med arbetstagarna (EGT nr L 254, s. 64). Till följd av de preciseringar som sökandena inlämnat i sin replik, har kommissionen i det föreliggande fallet inte bestritt att fackföreningen FGA-CFDT inom jordbrukslivsmedelssektorn och följaktligen inom företagen i denna sektor, till exempel Vittel — där denna fackförening är den största — inom fransk rätt är erkänd som representant, i den mån som denna fackförening är ansluten till fackförbundet CFDT. Denna omständighet räcker för att anse att FGA-CFDT utgör en erkänd arbetstagarrepresentant i de företag som berörs av den ifrågakvarande koncentrationsåtgärden, i den mening som avses i artikel 18.4 i förordning nr 4064/89.
- 46 Kommissionens argumentation, som har angett att sökandena inte skulle vara personligen berörda av beslutet eftersom de inte begärt att få yttra sig under det administrativa förfarandet med stöd av artikel 18.4 i förordning nr 4064/89, saknar all grund. Genom att generellt underordna behörigheten för de angivna tredje männen

som åtnjuter vissa rättigheter under det administrativa förfarandet den omständigheten att de faktiskt deltar i förfarandet, skulle kommissionens antagande införa ytterligare ett villkor för att talan skall kunna upptas till prövning, i form av att man obligatoriskt måste delta i förfarandet före tvisten, vilket inte stadgas av artikel 173 i fördraget. Såsom sökandena har anmärkt står denna restriktiva tolkning i strid med de ovan åsyftade bestämmelserna i fördraget, vilka föreskriver att varje person är behörig att ifrågasätta ett beslut som berör henne direkt och personligen.

- 47 Genomgången av domstolens rättspraxis visar att tredje mäns behörighet att uppträda, när de påvisar ett berättigat intresse av att få yttra sig under det administrativa förfarandet, inte nödvändigtvis är underordnat att de deltar i detta förfarande. Andra specifika omständigheter kan vid behov vara av sådan art att de individualiserar de förutnämnda andra personerna på ett sätt som motsvarar det beträffande mottagaren av det ifrågasatta beslutet. I motsats till vad svarandeinstitutionen har påstått har domstolen i själva verket, såväl avseende konkurrens och statligt stöd som avseende dumpning och subventioner, endast tagit behöriga tredje mäns deltagande i det administrativa förfarandet i beaktande för att avgöra att detta deltagande under vissa speciella omständigheter medför en presumtion för att den talan kan upptas till prövning, som syftar till att gemenskapernas domstolar skall kontrollera inte bara om de tredje männens processuella rättigheter har respekterats utan också om det beslut som antagits till följd av detta förfarande inte innehåller en uppenbart oriktig bedömning eller ett maktmissbruk. Domstolen har aldrig ansett att dessa tredje mäns deltagande i det administrativa förfarandet utgjorde ett nödvändigt villkor för att de skulle anses vara personligen berörda av kommissionens beslut (se bland annat domstolens ovannämnda domar *Metro mot kommissionen*, punkt 13, och *Fediol mot kommissionen*, punkt 28—31, domar av den 11 oktober 1983, *Demo-Studio Schmidt mot kommissionen*, 210/81, Rec. s. 3045, punkterna 14 och 15, av den 20 mars 1985, *Timex mot rådet och kommissionen*, 264/82, Rec. s. 849, punkt 11—17, den ovan nämnda domen *Cofaz m. fl. mot kommissionen*, samt dom av den 22 oktober 1986, *Metro mot kommissionen*, 75/84, Rec. s. 3021, punkt 18—23).

- 48 Under dessa förhållanden och eftersom det närmare bestämt handlar om erkända arbetstagarrepresentanter från de berörda företagen, vilkas antal och identitet det hade varit möjligt att känna till när beslutet fattades, är den enda omständigheten att förordning nr 4064/89 uttryckligen och särskilt omnämner dessa bland dem

som kan påvisa ett "berättigat intresse" att få yttra sig inför kommissionen, tillräckligt för att särskilja dem i förhållande till varje annan person och för att anse att de är personligen berörda av det beslut som fattats med stöd av det nämnda direktivet, oavsett om de gjort gällande sina rättigheter under det administrativa förfarandet eller inte. På grund av det ovan anförda följer i det nu aktuella fallet att sökandena skall anses uppfylla detta villkor för upptagande till prövning som anges i artikel 173 i fördraget, oavsett om de har deltagit i det administrativa förfarandet eller inte.

- 49 Vad för det andra beträffar frågan om det ifrågasatta beslutet direkt berör sökandena anser förstainstansrätten först och främst att den inställning som de berörda utvecklade i repliken, enligt vilken det ifrågasatta beslutet kränker deras egna rättigheter, inte utgör en ny grund. Denna inställning baseras på den återverkan som de påstådda effekterna på Vittels struktur och på anställningsnivån inom detta bolag av överlåtelsen av verksamheten i Pierval skulle få på sökandenas egna rättigheter. På grund härav sammanhänger denna inställning med grunden avseende den kränkning av löntagarnas kollektiva rättigheter i de berörda företagen som överlåtelsen skulle medföra, en grund som åberopats i ansökan om stämning. Kommissionens invändning om rättegångshinder skall således ogillas.
- 50 I sak måste konstateras att koncentrationsåtgärden i fråga inte kränker de berörda företagens löntagarrepresentanternas egna rättigheter. Den omständigheten att den överlåtelse av verksamheten i Pierval som föreskrivs i beslutet om att godkänna koncentrationen bland annat medför att CE Pierval försvinner från Vittel och, följaktligen, att centrala företagskommittén (comité central d'entreprise) försvinner, kränker inte den sistnämndas egna rättigheter, i motsats till vad sökandena har påstått. Denna nämnd (comité) har inget berättigat intresse av att upprätthålla sin funktion när de förhållanden under vilka de tillämpliga nationella föreskrifterna föreskriver att den skall bildas inte längre föreligger, på grund av strukturförändringen i det berörda företaget. På samma sätt har FGA-CFDT inget eget intresse av att verksamheten i Pierval hålls kvar inom Vittel av den anledningen att överlåtelsen av en större del av detta bolag skulle få strukturella och finansiella konsekvenser för denna fackförening, vilket intervenienterna har hävdade. I själva verket kan löntagarnas representerande organ endast göra gällande egna rättigheter i

förbindelse med de uppgifter och förmåner som tilldelats dem med stöd av de tillämpliga föreskrifterna, i ett företag med en bestämd struktur. De kan inte göra anspråk på att företagets struktur skall vara beständig. I det avseendet framgår det i huvudsak av artikel 5 i direktiv 77/187 att när ett företag överläts skall de egna rättigheter som de organ som representerar löntagarna har, liksom de skyddsåtgärder som löntagarrepresentanterna har tillgång till, upprätthållas enligt medlemsstaternas bestämmelser i lagar och andra författningar. Det följer av samtliga dessa överväganden att endast ett beslut som skulle kunna påverka ställningen som de organ som representerar löntagarna har, eller utövandet av de förmåner och uppdrag som de anförtrotts genom de gällande föreskrifterna, kan beröra sådana organs egna intressen. Så är inte fallet med ett beslut att tillåta en koncentration.

51 Det kan sedan anmärkas att den inställning som sökandena anfört, enligt vilken det ifrågasatta beslutet direkt kränker de löntagares intressen som de företräder eftersom beslutet föreskriver att verksamheten i Pierval skall överlätas, vilket medför dels förlusten av en stor del av Vittels tillgångar, dels förlusten av kollektiva förmåner och nedskärning av tjänster, inte heller håller vid en prövning. I det avseendet kan inledningsvis erinras om att förordning nr 4064/89 enligt lydelsen i det trettioförsta övervägandet "på inget sätt (påverkar) arbetstagarnas kollektiva rättigheter som är erkända av de berörda företagen".

52 Vad särskilt beträffar det sönderbrytande av Vittels tillgångar som sökandena har åberopat, anser förstainstansrätten att ett beslut som föreskriver att en del av tillgångarna i det berörda företaget skall överlätas inte kan anses direkt påverka löntagarnas intressen i detta företag på den grunden att tillgångarna i detta sistnämnda företag skulle utgöra en garanti för bevarandet av löntagarnas tjänster, eftersom löntagarna tillhör fordringsägarna med bästa förmånsrätt i företaget, så som sökandena har anmärkt. Även om man anser att ett betydelsefullt beslut rörande tillgångar, ekonomi eller verksamhet, som antas av ett företag, i vissa fall kan medföra

effekter på löntagarnas situation — vilket för övrigt inte har visats i nu aktuellt fall beträffande Nestlé-gruppens försäljning av verksamheten i Pierval — kan de omnämnda effekterna i alla händelser bara anses som indirekta. Denna analys bekräftas av domstolens rättspraxis, då domstolen har avgjort att en enkel begäran om intervention som framställts av en fackförening inom ramen för en talan angående beviljandet av ett bidrag till vissa företag — en talan som om den bifölls skulle kunna få en positiv effekt på dessa företags ekonomiska framgång och, följaktligen, på anställningsnivån inom dessa — inte kunde tas upp till prövning på den grunden att den omnämnda fackföreningen endast hade ett indirekt och avlagt intresse av att detta bidrag beviljades (se beslut av den 8 april 1981, Ludwigs-hafener Walzmühle Erling m. fl. mot EEG, 197/80—200/80, 243/80, 245/80 och 247/80, Rec. s. 1041, punkterna 8 och 9). Vad närmare bestämt avser den skada som enligt sökandena skulle bli följden av försäljningen av verksamheten i Pierval till ett påstått löjligt lågt pris, kan erinras om att försäljningspriset för denna verksamhet, även om man antog att det skulle kunna betraktas som löjligt lågt, inte följer av kommissionens beslut, utan är resultatet av de förhandlingar som Nestlé fört med Castel beträffande överlåtelsen av samtliga de tillgångar som Nestlé har förbundit sig att sälja, såsom förstainstansrättens ordförande förklarade i sitt ovan nämnda beslut av den 6 juli 1993, CCE Vittel och CE Pierval mot kommissionen, punkt 26.

- 53 Vad beträffar de påstådda effekterna på anställningsnivån och anställningsvillkoren i de berörda företagen är det viktigt att understryka att de föreskrifter som är avsedda att garantera löntagarnas rättigheter, bland annat vid koncentrationer, inte tillåter att genomförandet av en koncentrationsåtgärd ensamt medför sådana effekter, såsom skall visas i de följande punkterna. Uppkomsten av sådana effekter förutsätter alltså att antingen de ifrågavarande företagen ensamma eller parterna på arbetsmarknaden först vidtar åtgärder som inte har något att göra med själva koncentrationen, på de villkor som noggrant definierats av de tillämpliga reglerna. I beaktande av bland annat den stora förhandlingsmarginal som de olika parterna på arbetsmarknaden har, är möjligheten för att sådana åtgärder vidtas inte helt teoretisk, vilket gör att man inte kan anse att arbetstagarrepresentanterna är direkt berörda av beslutet att tillåta koncentrationen (se domstolens dom av den 17 januari 1985, Piraiki Patraiki m. fl. mot kommissionen, 11/82, Rec. s. 207, och den ovan nämnda domen Cofaz m. fl. mot kommissionen).

54 Från denna synpunkt framgår tydligt av de tillämpliga föreskrifterna att nedskärningar av tjänster och förändring av de sociala förmåner som löntagarna i Pierval har, antingen genom den inom Vittel gällande kollektiva överenskommelsen eller genom deras individuella anställningsavtal, inte är oundvikliga som följd av en koncentrationsåtgärd. Direktiv 77/187 föreskriver faktiskt i sin artikel 3 en övergång till förvärvaren av de rättigheter och skyldigheter som för överlåtaren följer av ett anställningsavtal eller ett anställningsförhållande som gäller vid tidpunkten för överlåtelsen av företaget. Dessutom preciserar samma direktiv i sin artikel 4.1 första stycket att ”överlåtelsen av ett företag ... skall i sig inte utgöra skäl för uppsägning från överlåtarens eller förvärvarens sida”.

55 I det avseendet kan för övrigt anmärkas att ogiltigförklaringen av kommissionens beslut, där kommissionen föreskriver överlåtelsen av verksamheten i Pierval, inte skulle utgöra en garanti mot varje åtgärd för nedskärning av tjänster, på det sätt som föreskrivs i lag. I detta sammanhang bekräftar den omständigheten att bestämmelsen i den ovan nämnda artikel 4 i direktiv 77/187 fortsätter med att ange att den ”skall dock inte hindra uppsägningar som sker av ekonomiska, tekniska eller organisatoriska skäl där förändringar av arbetsstyrkan ingår”, att sådana uppsägningar inte i något fall kan följa direkt av en koncentrationsåtgärd, utan kräver vidtagande av självständiga åtgärder, vilka underkastas ett system som är identiskt med det som är tillämpligt utanför varje koncentration.

56 Såvitt mer särskilt avser påståendena om förlust av de sociala förmåner som löntagarna i Pierval hade, finns det likaledes anledning att anmärka att samma direktiv 77/187 i artikel 3.2 första stycket uttalar att ”efter överlåtelsen enligt artikel 1.1 skall förvärvaren vara bunden av villkoren i löpande kollektivavtal på samma sätt som överlåtaren var bunden av dessa villkor till dess att avtalets giltighetstid har löpt ut eller ett nytt kollektivavtal har börjat gälla”. I det avseendet finns det anledning att erinra om att artikel L. 132-8 i den franska code du travail, vilket är ostrikt mellan parterna, föreskriver att varje kollektivavtal — som enligt definitionen i artikel L. 132-1 i nämnda lagstiftning är avsett att behandla samtliga arbetsvillkor — och varje kollektiv överenskommelse om arbete — som enligt den nämnda

definitionen endast behandlar vissa villkor — som sluts på obestämd tid, kan sägas upp av de parter som undertecknat på de villkor som föreskrivs i avtalet eller överenskommelsen. När avtalet eller överenskommelsen sägs upp på grund av bland annat en fusion eller en överlåtelse anger samma code du travail att detta avtal eller denna överenskommelse kommer att fortsätta att vara fullständigt tillämpligt/tillämplig till dess att ett nytt avtal eller en ny överenskommelse träder i kraft eller, åtminstone, under en tid av minst ett år räknat från uppsägningen, vilket innebär att de berörda löntagarna behåller de personliga förmåner som de förvärvat om avtalet eller överenskommelsen inte har ersatts vid utgången av denna period. För övrigt skyddas de garantier som avser upprätthållandet av sociala förmåner ytterligare genom artikel 4.2 i ovan nämnda direktiv 77/187, enligt vars lydelse arbetsgivaren skall anses vara ansvarig för upphörandet om anställningsavtalet upphör därför att företagsöverlåtelsen medför en genomgripande förändring av arbetsvillkoren som är till nackdel för arbetstagen.

- 57 Det följer av samtliga dessa omständigheter att de löpande individuella anställningsavtalen i sin helhet överförs till det nya bolaget. Vad beträffar den gällande kollektiva överenskommelsen inom Vittel så kommer den att fortsätta att vara tillämplig enligt de villkor som bestäms i artikel L. 132-8 i den franska code du travail. I det avseendet finns anledning att understryka att en företagsöverlåtelse, som den i det nu aktuella fallet, enligt denna artikel i sig inte medför uppsägning eller någon som helst förändring av gällande kollektiva avtal eller överenskommelser. Om denna överlåtelse likväl skulle följas av ett ifrågasättande av kollektivavtalet, föreskriver artikel L. 132-8 sjunde stycket i den franska code du travail ett system som är identiskt med det som är tillämpligt på vilken uppsägning som helst från en eller flera av de undertecknande parternas sida i fall där det inte handlar om företagsöverlåtelse, i överensstämmelse med bestämmelserna i direktiv 77/187 (se i synnerhet domstolens dom av den 12 november 1992, Watson Rask och Christensen, C-209/91, Rec. s. I-5755, punkterna 26 och följande).
- 58 I det ifrågavarande fallet följer härav att överlåtelsen av Pierval inte i sig medför någon direkt konsekvens för de rättigheter som för löntagarna följer av deras anställningsavtal eller anställningsförhållande. När det saknas ett direkt samband mellan den påstådda kränkningen av deras rättigheter och kommissionens beslut, som gör beviljandet av koncentrationen beroende av i synnerhet överlåtelsen av Pierval, måste de som berörs ha tillgång till ett lämpligt rättsmedel för att försvara

sina legitima intressen, och då inte i skedet för kontroll av att det omnämnda beslutet är korrekt, utan i skedet för de åtgärder som direkt ligger till grund för de sålunda påstådda kränkningarna, åtgärder som kan vidtas av företagen och vid behov av de berörda parterna på arbetsmarknaden, helt utan kommissionens inblandning. Det är faktiskt i det skede där sådana åtgärder vidtas, vars kontroll faller under den nationella domstolens behörighet, som de garantier som tillerkänns löntagarna genom bestämmelserna såväl i nationell rätt som i gemenskapsrätten ingriper, såsom bland annat rådets ovan nämnda direktiv 77/187 (se även förslaget till rådsdirektiv som framlades av kommissionen den 8 september 1994 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om upprätthållandet av arbetstagarernas rättigheter vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter, i syfte att omarbete det nämnda direktivet, EGT nr C 274, s. 10), liksom rådets direktiv 75/129/EEG av den 17 februari 1975 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om kollektiva uppsägningar (EGT nr L 48, s. 29), såsom detta ändrats genom rådets direktiv 92/56/EEG av den 24 juni 1992 (EGT nr L 245, s. 3).

59 På grund av samtliga de skäl som just framställts kan sökandena inte anses vara direkt berörda av det ifrågasatta beslutet, med förbehåll för de garanterade processuella rättigheter som de tillerkänns genom förordning nr 4064/89 under det administrativa förfarandet. Det finns anledning att erinra om att när en förordning beviljar en tredje man processuella rättigheter måste dessa i regel ha tillgång till ett rättsmedel som är avsett att skydda deras legitima intressen, i överensstämmelse med en väl etablerad rättspraxis (se i synnerhet ovan nämnda dom av den 25 oktober 1977, *Metro mot kommissionen*, punkt 13). I synnerhet beträffande fysiska eller juridiska personers tvister kan i det avseendet särskilt antecknas att rätten för de behöriga tredje männen att regelmässigt få yttra sig på egen begäran under det administrativa förfarandet i princip inte kan bekräftas förrän gemenskapernas domstolar överprövar kommissionens slutliga beslut. Härav följer att även om det visas av vad som utvecklats ovan att det slutliga beslutet i det nu föreliggande fallet i sak inte direkt berör sökandena, måste dessa emellertid tillerkännas behörighet att föra talan mot det nämnda beslutet i det exakta syftet att pröva om de processuella garantier som sökandena med stöd av artikel 18 i förordning nr 4064/89 hade rätt att göra anspråk på under det administrativa förfarandet inte beaktats, såsom de

parter som tillåtits intervensera till stöd för sökandenas talan har hävdad. Det är endast om förstainstansrätten hade att konstatera en klar kränkning av dessa garantier, av beskaffenhet att kränka sökandenas rätt att behörigen göra gällande sin inställning under det administrativa förfarandet, om de hade begärt att få göra det, som det skulle tillkomma förstainstansrätten att ogiltigförklara detta beslut på grund av grovt förfarandefel. När en sådan grov kränkning av sökandenas processuella rättigheter inte förekommit kan inte endast den omständigheten för dessa sistnämnda eller för de parter som fått intervensera till stöd för dessas talan, att de inför gemenskapernas domstolar gör gällande kränkningen av dessa rättigheter under det administrativa förfarandet, medföra att talan kan tas upp till prövning såtillvida som den är baserad på grunder hänförliga till kränkningen av materiella regler, eftersom sökandenas juridiska situation inte är direkt berörd av beslutet, såsom förstainstansrätten redan fastslagit ovan. Det är endast om detta sistnämnda villkor var uppfyllt som sökandena skulle varit behöriga att med stöd av artikel 173 i fördraget begära att förstainstansrätten skulle pröva motiveringen av beslutet och om beslutet materiellt sett är korrekt.

- 60 Den föreliggande talan skall följaktligen förklaras som otillåten endast i den mån som den inte avser att säkerställa skyddet av de processuella garantier som tillerkänns sökandena under det administrativa förfarandet. Det finns anledning att pröva i sak om beslutet inte beaktar dessa garantier, såsom intervenienterna har påstått.

Huruvida påståendet att sökandenas processuella rättigheter inte beaktats är välgrundat

- 61 Intervenienterna har påstått att kommissionen inte har beaktat att de rättigheter som tillerkänns de erkända arbetstagarrepresentanterna i de företag som berörs av koncentrationsåtgärden i fråga respekterats under det administrativa förfarandet, eftersom kommissionen inte i behörig tid har informerat dem om denna åtgärd.

- 62 Ett sådant påstående kan inte godtas. Förordning nr 4064/89 föreskriver i sin artikel 18.4 endast att de omnämnda företrädarna på egen begäran har rätt att yttra sig inför kommissionen. I förordningen föreskrivs ingen skyldighet för kommissionen att informera arbetstagarrepresentanterna i de berörda företagen beträffande förekomsten av den planerade koncentrationsåtgärd som anmälts till den, som i det nu föreliggande fallet, av det företag som förvärvar kontrollen över ett annat företag. I det avseendet kan erinras om att informationsskyldigheten gentemot arbetstagarrepresentanterna vid överlåtelse av företag, verksamheter eller delar av verksamheter, i enlighet med artikel 6 i ovan nämnda direktiv 77/187, åligger överlåtaren och förvärvaren, där särskilt den förstnämnde i behörig tid före det att överlåtelsen genomförs skall informera sina arbetstagares representanter om skälen till överlåtelsen, dess juridiska, ekonomiska och sociala följder för arbetstagarna liksom de åtgärder som planeras med hänsyn till dessa sistnämnda.
- 63 Därav följer att även om man antog att de erkända arbetstagarrepresentanterna i de företag som berörs av koncentrationsåtgärden i fråga inte hade informerats i behörig tid, skulle denna brist inte kunna tillskrivas kommissionen. Det ankommer på de behöriga nationella myndigheterna och på de nationella domstolarna att övervaka att företagen uppfyller sin skyldighet att informera löntagarnas representerande organ. I det nu föreliggande fallet kan svarandeinstitutionen följaktligen inte anklagas för att ha kränkt sökandenas processuella rättigheter.
- 64 Under dessa omständigheter kan beslutet inte förklaras felaktigt på grund av påståendet om att sökandena informerats på ett sent stadium. Den föreliggande talan skall följaktligen ogillas som ogrundad såvitt den avser beaktandet av sökandenas processuella rättigheter.

Rättegångskostnader

- 65 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall den tappande parten åläggas att ersätta rättegångskostnaderna, om så yrkats. I samma artikels tredje punkt föreskrivs likväl att förstainstansrätten kan besluta att vardera parten skall bära sin kostnad, om särskilda omständigheter föreligger.
- 66 Eftersom det i nu föreliggande fall handlar om den första talan från organ som representerar löntagarna vid de företag som berörs av en koncentrationsåtgärd, mot kommissionens beslut att bevilja denna åtgärd med stöd av förordning nr 4064/89, finns det anledning att besluta att kommissionen skall bära sina egna kostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

- 1) Talan ogillas.
- 2) Sökandena och svaranden skall vardera bära sina egna kostnader, inklusive dem hänförliga till det interimistiska förfarandet.
- 3) Intervenienterna skall bära sina egna kostnader.

Vesterdorf

Barrington

Saggio

Kirschner

Kalogeropoulos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 27 april 1995.

H. Jung

Justitiesekreterare

B. Vesterdorf

Ordförande